

Robert Tschorn

Případ opuštěné sirotky

0.

Byl to přesně ten typ baby s plechovou prdelí, co mohla dělat sestru u Mengeleho ("Neřízneme ještě tady, pane doktore? Však se za chvíli vyřve..."). Ženská velice schopná všeho. Měl jsem to pochybné štěstí ji znát už dost dlouho, abych věděl, že z téhle návštěvy nekouká nic dobrého. Už to, že přišla osobně a dokonce se vydrápala do výšin laciných devadesátých pater, mi mělo napovědět, že bude moudřejší rovnou vyskočit z okna a radši se na nic neptat. Nad pudem sebezáchovy však zvítězila lenost a bolehlav. Zůstal jsem ležet.

"Dobrý den, pane Dimire. Jakkak se vede? Dlouho jsme neměli to potěšení..." Potěšení ilustrovala nádherně ledovým úsměvem. Vytáhla z vypasovaného šedého kostýmku dlouhou cigaretu a jakoby mimovolně si zapálila. Věděl jsem, že nedělá nic mimovolně a že se chce jen vyhnout prosbě o dovolení. Nikdy v životě neprosila.

Nenamáhal jsem se odpovídat. Představil jsem si, kam asi povede další řez. Šarmem pod pás to nebude, přeci jen už jí táhne na padesát, i když skalpely dnešních vivisektářů na ní udělaly svoje. Nejspíš o něco níž. Ví, že mám hluboko do kapsy.

"Pane Dimire, přicházím k vám se zajímavou nabídkou. Ocenila bych, kdybyste na chvíli zapomněl na to, co máte proti naší společnosti, a vyslechl mne."

Utahovala si ze mě. Pane Dimire mi už dlouho nikdo neřekl. Vlastním jménem jsem byl Vladimír Hohenkranz, pro přátele (a pro ni - "Mohu vám tak říkat, že? Vy jste tááák milý...") Vlado. Na Dimira mě před příliš mnoha lety, v dobách největší slávy, překřtil tisk. Nebylo s ní jednoduché vyjít. Když začala tak sprostým útokem, prozradila, že jí opravdu o něco jde. Zkusil jsem, o kolik vlastně. Takovou nejistotu jsem u ní neznal.

"Neposlouchám zadarmo. Beru dvě stě marek na minutu, slečno Weisskopfová." Kdysi jsem jí taky říkal Irmo. A dvě stě marek jsem měl na hodinu.

Irma se podívala, kolik jí zbývá cigarety. Zhruba čtyři pětiny. Oba jsme délku odhadli na šest minut. Bylo mi jasné, že jsem nepřestřelil.

"V tom případě mě nepřerušujte. Obracíme se na vás jako na nejslavnějšího detektiva naší doby a zároveň na člověka, který jediný dokáže vyřešit náš problém..."

"Trochu drahé vtípky, nemyslíte?"

"Myslím to zcela vážně. Jedná se o Dimira. Pokud nám vyhovíte, přestaneme ho vyrábět."

Civěl jsem na ni jako svatá Luitgarda. Dimir, nejúspěšnější intelektový modul korporace Egotronics, udělal ze všech kromě mě boháče s užasnou mocí. Pobaveně mě sledovala.

"Jak asi chápete, stažení Dimira pro vás bude dostatečnou odměnou, takže vám nemáme v úmyslu platit nic kromě nutných výloh. A těch dvě stě marek, co jste si zatím vydělal, vám strhnu z gáže. Chcete poslouchat dál, nebo mám jít?"

"Mluvte, Irmo."

Byla to dlouhá historie. Před patnácti lety jsem byl na vrcholu kariéry. Vladimír Hohenkranz, největší detektiv a nejbystřejší policejní mozek Spojené Evropy. Měl jsem přízemní rezidenci se zahradou na kopci Petřín na západním okraji vnitřní Staré Boleslavi, nejrychlejší pátrací software a neoperovanou sekretářku. Egotronics se tehdy jmenovali Gestaltwerke Budweis a jak už název napovídá, sídlili v maličké dílničce na periférii Lince. Mezi městy ještě tu a tam bylo pár polí a staveníšť, takže si místní vědci nechávali o budoucí slávě a bohatství zdát mezi hroudami ornice a stády zmutovaných krav. I stalo se, že když vymysleli princip intelektuálních modulů a vyrazili s ním na patentový úřad do Vídně, setkali se tu s dosud neznámou úřednicí jménem Irma Weisskopfová. Odkvétající žena zvětřila životní šanci, uvědomila si, co by s vynálezem udělaly velké korporace, dala výpověď, napůjčovala si, kde se dalo, a patent koupila sama. Gestaltwerke přejmenovala na Egotronics, aby společnosti dodala trochu šmrnc, zaručila se vynálezem na další úvěr a skoupila všechny akcie. Pak se vypravila za mnou.

Ze začátku jsem to bral jako zajímavý nápad. Když přišla s tím, zda si nechci nechat nahrát myšlenkové vzorce do modulu, málem jsem jí nevěřil. O něčem podobném nikdy nikdo neslyšel a zdálo se, že to stojí za pokus. Slíbila mi sto padesát tisíc marek za vlastní nahrávku a posléze podíly z prodeje, něco jako copyright na moji osobnost. Nemohl jsem prodělat.

Nakonec jsem prodělal. Irma neseděla dvanáct let na patentovém úřadě pro nic za nic. Z podílů na prodeji mě vyšachovala tím nejjednodušším způsobem, prostě uzavřela smlouvu na jinou společnost, registrovanou na Rusi, a copyright pak přihlásila jen ve Sjedené Evropě. Ruská firma záhy zkrachovala a své podíly jsem mohl vymáhat tak leda na carském ministerstvu financí. Přesto jsem se nevzdal. Pustil jsem se do protiútoků, zburcoval jsem všechny známé advokáty na síti a sestavil neprůstřelnou strategii, když vtom jsem ucítil, že mi někdo funí na záda a zároveň hází klacky pod nohy. Byl vždycky o krok napřed. Byl jsem to já sám.

Irma mluvila jako obvykle s chladným odstupem hypnotizérské kobry, ale stále jsem měl dojem, že se tu jedná o víc, než jen o Dimira.

"Někdo nám zavíroval moduly. Kdokoli si dneska strčí do hlavy Dimira, píchne ho to. Ale o to tak nejde. Když ho chvíli používá, začnou se u něj projevovat změny chování, a to i poté, co ho vyjme ze zásuvky."

"Měl jsem za to, že ovlivňuje vědomí jenom při použití." "Tak to bylo, jinak by nám ho nikdy nepovolili. Ale teď je všechno jinak. I když už je dlouho zakázaný, ovládáme černý trh. Na ziscích se zákaz skoro neprojevil, protože jsme samozřejmě zvedli ceny. Jenže teď už ho nechce nikdo kupovat ani načerno."

"Promiňte, Irmo, ale máte mě za blbce? Musíte ho stáhnout tak jako tak, jaká tedy bude odměna?" Byly tu dvě možnosti. Buď si opravdu myslela, že mě nachytá, což znělo pravděpodobně, vezmeme-li v úvahu stav, v němž mě našla. Byla to taková nemoc vůle; Leni Riefenthalová by ze mě radost neměla. Ale já měl spíš dojem, že Irma sama něco nedomýšlela. Že jedná pod tlakem a začíná myslet zkratově. Její dvojnice fotografa by neměla radost ani z ní.

"Nejistě, nemám," zblekotala a podpořila tak moji teorii. "Pokud vám to nestačí, přihodím sto padesát tisíc."

Symbolické. Přesně tolik jsem měl kdysi dostat za kopii. "Chci neprůstřelnou smlouvu s garancí velké korporace."

"Dostanete ji."

"Tak co vám ten virus provedl?"

"Jak už jsem řekla, při delším používání Dimira se projeví změny v chování. Nakažený zákazník postupně ztrácí zájem o současnost a začne se vyžívat v minulosti. Veškerá tvořivost se upne na stavění vláček, modýlek starých hradů, letadel a automobilů. Dělá si vlastní svět, v němž je absolutním pánem. Má pocit, že ve skutečném světě nic nedokáže a vytváří vlastní zmenšenou realitu. Komplex demiurga." To mi něco vzdáleně připomínalo. Moje kopie asi chytaly moji nemoc.

"Co na tom? To přece nikoho nezabije."

"Ale ten člověk je pak za blbce. Viděl jste někdy někoho, kdo si vytváří vlastní virtuální realitu? Nerozvíjí a neobohacuje cizí, ale vytváří v nějakém médiu od nuly vlastní?"

"Viděl."

"A jak vám připadal?"

"Jako úplný vůl. Upne se na jedno základní schéma a všechny varianty jeho světa jsou jenom odvozeninou prvotního vzorce. Známa věc. Jakmile člověk vystaví svět na jednoduchém postulátu, sám se zjednoduší."

"Přesně tak." Málem ji udivilo, že si ještě něco pamatuju. Budu se muset hlídat; lepší, když mě trochu podcení. "Člověk si postaví vláčky, zabředne do detailů, začne vymýšlet jízdní řády, systém šraněk, kopíruje každou cihlu tereziánského nádraží podle nějaké staré fotografie a časem se stane vládcem zcela nesmyslné skutečnosti. Prostě je za vola."

"A tudíž si nikdo nekoupí Dimira," doplnil jsem bystře.

"Ano."

"A vaši experti ten virus neodhalili?"

"Ne. Nenašli po něm ani stopy. Všechny prokazatelně škodlivé moduly, které jsme odchytili, měly systém naprosto v pořádku. Jediný bit nebyl mimo. A naše bezpečnost... Všichni detektivové na světě si teď lepší domečky a

autíčka."

"Takže jsem poslední. Geniální. Kdo by mohl mít na sabotáži zájem?"

"Kdokoli." Bylo mi to jasné. Jestli za těch patnáct let vyběhla s každým tak, jako se mnou, mohla mít nepřátel několik miliard. Ale jenom na mě poslala tisíce intelektuálních dvojníků. Ostatní se mohli bránit. "Kdokoli od konkurence, myslím politickou konkurenci. Siemens, Krupp, Metrostav, Volkswagen, Východoslovenské železárny, BSS... všechny megakorporace."

"Kdy se to začalo objevovat?"

"Tak před půl rokem. Přesné údaje samozřejmě nemáme, protože na černém trhu se neuplatňuje záruka. A přišli jsme o detektivy. Zatím jsme nezastavili výrobu; stále doufáme, že se nám podaří problém najít a viry odstranit. Ale jsme v útlumu." V hlase už dávno neměla ten starý elán, který mě skoro přitahoval. Z kobry byla obyčejná zmije. Byl jsem rád, že mě považuje za myš.

"Řeknete mi k tomu ještě něco, Irmo?"

"Tady máte na výdaje." Podala mi firemní kreditní kartu Východoslovenských železáren. Dokonale anonymní peníze, lepší než hotovost. "Je na ní dvacet tisíc marek. Snažte se s tím vyjít do konce vyšetřování."

Cože? Snažte se? Irma nerozkazovala? Dokonce se tvářila, jako by pro ni těch dvacet tisíc nebylo jen spropitné. Jo, časy se změnily.

Jakmile vypadla, zavolal jsem z automatu na chodbě nejbližší providerskou firmu. Za dvanáct set marek mi obratem dodali svižné počítaadlo, kapesní terminál se satelitním spojením a hodně velkou televizi. Žádné vládní zboží. Televizi jsem pustil na automatické přepínání po pěti vteřinách, abych se dostal do tempa. V češtině a němčině vysílalo dvě stě dvanáct stanic. Víc jsem nepotřeboval.

"...prvním místě evropské hitparády už čtyři hodiny hnízí Aquarius Brothers s písní Máme doma Godzillu. Pokud jim to vydrží ještě dvacet minut, bude to rekord..."

"...počítače Mezinárodního měnového fondu oznámily nástup celosvětové hospodářské krize..."

"...nics, donedávna tahoun hamburské burzy, povážlivě padá v souvislosti s takzvaným 'TT syndromem'..."

"...máme doma Godzillůůů, dělá..."

Zapnul jsem počítaadlo. Po dvou minutách mi bylo jasné, že tady jsem úplně mimo mísu. Pátrací software jsem naprosto nechápal, o značce Báňaná nikdy neslyšel, i když mě agent ujistil, že je nejlepší na trhu.

Napíchl jsem se na síť, což jsem ještě jakž takž zvládal, a začal hledat staré známé. Čekalo mě další zklamání. O hackerovi, který by se v oboru udržel patnáct let, ještě nikdo neslyšel. Vzpomněl jsem si tedy na jediného, který byl sice v počítaadlech třetí třída, zato jsem znal jeho občanské jméno. V síťovém seznamu sice nebyl, dokonce ani v kartotéce státní policie, do níž jsem se snadno vlámal, protože za těch patnáct let vláda nesehnala peníze na modernější zabezpečení. To se ostatně dalo u hackera, byť mizerného, očekávat. Musel ale být na seznamu nějaké soukromé služby. Poslal jsem prosbu o pomoc na hákerskou nástěnku, na níž jsem našel nejvíc invektiv směrem k Egotronics, a za dvě minuty se na monitoru objevila hlava šeredného ještěra ve fraku a žlutém motýlku. "Kamera" zabírala celou postavu a pohledu případného zájemce nabízela mohutné zelené přirození, neboť k fraku sice patřila vesta a košile, ne však kalhoty.

Ještěr promluvil. Animace rozhodně nepatřila k nejlepším. "Tady Tyrannosaurus sex."

Pubertální vtip napovídal, že za maskou ještěra se skrývá tak nanejvýš třináctileté děcko.

"Potřebuju trochu poškádlit Egotronics, máš čas?"

"Jasně, staříku. Co to bude?"

"Chci v archivech jejich bezpečnostní služby najít kamaráda."

"Prima, co za to?" zaduněl věčně syntetický burácivý hlas ještěra.

"Nebude se jim to líbit."

"Příhod. Můj brácha si teď sice lepší letadýlka, ale pomsta je přežitek."

"Sto marek."

"Ať už jsou tady."

Poslal jsem mu peníze a za pět minut jsem měl adresu na jakýsi golfový klub. Údajně tam měl pracovat i Helmut Vomáčka. Řekl jsem si, že mi trocha vzduchu neuškodí, několika jednoduchými dotazy zjistil adresu, sjel výtahem

do dvacátého patra a pak podzemkou na východ. Na zastávce Plzeň jsem si vzal hoverdrožku, udal adresu a cestou se snažil na kapesním terminálu aspoň trochu zorientovat ve světě.

Na displej vyjel ještě, tentokrát v kalhotách. "Vítej zpátky, Vladimíre. Pomsta je přežitek, ale ať ti šlape. A příště si vypínej kameru, když jdeš na síť." Terminál zabžikal a na disk přibýlo dvanáct animovaných obličejů, všechny vytvořené s nezaměnitelným vkusem Tyrannosaura sexe. Vybral jsem si tvář BEMu - mám oči všude. Pak jsem v novém kabátě zavolal na golf.

"Jsem na cestě, Helmut. Připrav flašku."

Byl jsem to já sám v bezpočtu vydání. První zákazníci si už strčili na spánek můj modul, a vděční za slevy, které jim Irma velkoryse poskytla, se jako mí duchové pustili do štvance. Neměl jsem proti nim sebemenší šanci. Dimir se skvěle prodával. Mé jméno mu dělalo reklamu, o jaké si může nechat kdokoli jen zdát, a Egotronics se utěšeně rozrůstali. Bylo v zájmu prodejce i zákazníků, abych vypadl ze hry.

V prvním roce dosáhli obratu Siemense. Irma změnila vizáž a začala zběsile investovat. Oslovovala další a další slavné lidi, můj příklad však většinu zájemců odradil. O její podnikatelské metody se začaly konečně zajímat nadnárodní orgány a kopírování myslí živých lidí bylo *zakázáno*. Já ale skončil na dlažbě. Jakmile začalo detektivní služby poskytovat pět tisíc Dimirů, cena mé práce značně poklesla. Za půl roku už o mě nikdo neměl zájem. Musel jsem prodat dům, přestěhovat se dál od centra, do Berouna, pak Plzně, nakonec až na západní okraj Boleslavi. Za zbytek peněz jsem kupoval chlást.

Golfový klub neměl hřiště a sídlil ve čtvrtém suterénu pod velice zchátralou budovou bývalého patrového parkoviště, dnes laciného činžáku. Protože jsem při telefonování s hmyzí tváří nepoužil připojenou rušičku hlasu, zřejmě model "vosí pšouk", Helmut mě opravdu čekal u výtahu s flaškou v ruce.

"Vladimíre! Velice rád tě zase vidím. Přemýšlel jsem, kdy se objevíš, neboť falešní proroci padli a na místo elektroniky se znovu tlačí živoucí lidský rozum." Vypadal pořád stejně, v očích mladické nadšení a v řeči pevná dikce fanatika.

"Zdar. Tak golfový klub? Kde máte hole?"

"Klub je pouhou zástěrkou. Ve skutečnosti jsme teroristé a hole jsme dávno nahradili účinnějšími prostředky." To se dalo čekat. "Bojujeme za čistotu českého jazyka."

Sklepní místnost obývali ještě dva dospívající hackeři; jak jsem se později dozvěděl, říkali si Čuk a Gek, a postarší blondýna, s jehlovými podpatky a minisukní dokonalá karikatura sekretářky.

Na jednom z počítačů vyskočilo červené varování.

"Počkej, máme tu recidivistu." Helmut chvíli váhal nad výběrem z nabízených možností a nakonec s vražedným úšklebkem vybral poslední. "Tenhle fešák dal už potřetí na síť reklamu 'Také nejste spokojeni s Vašimi brýlemi?' Poprvé jsme mu ji opravili a na všechny počítače poslali varování. Podruhé jsme mu smazali všechny disky a místo nich nahráli mluvnicki a studii o úloze zvratných přivlastňovacích zájmen." Helmut si ztěžka povzdychl. "Nepoučil se. Při třetí výzvě už vstupuje do hry člověk, tedy já. Musím počítači potvrdit, že má zlikvidovat firmu. Pan optik za pět minut zmizí ze světa, včetně všech daňových a úředních záznamů. Domácí ho vyhodí na dlažbu. Jeho konto nikdy neexistovalo."

Uvědomil jsem si, že jsem na správném místě. K takovému projektu potřeboval opravdu hbité jezdce, a já ho o ně neváhal požádat. Bohužel jsem se nedostal ke slovu.

"Musím ti vysvětlit, o co vlastně jde. Po spojení Evropy jsme se zákonitě ocitli v německé sféře kulturního vlivu. Čeština se nejen lexikálně, ale hlavně gramaticky začala podrobovat germánským schématům. Z politického hlediska proti spojování samozřejmě nic nemáme, ale odumírání specifík krásného jazyka vede k nivelizaci veškerých hodnot, obsažených v historickém povědomí. Nikoho nezabíjíme, jen likvidujeme fantomy, ohrožující lidi v rovině duševní stejně jako megakorporace v rovině existenční..."

"Přestaň," zarazil jsem ho, "už tři hodiny mám televizi a v rámci zocelování jsem si pustil i Evropské okénko."

"Aha. Tak abych se neopakoval, co tě k nám přivádí?"

"Potřebuju někoho, kdo se vyzná na síti. Pátrám po viru, co nakazil Dimira."

"Sám, nebo si tě najala Irma?"

"Irma. Co se s ní celou tu dobu dělo?"

"To nikdo moc neví, všechno si žárlivě střeží. Ale když se za ní pustíme, určitě něco odhalíme."

"Přesně o to mi jde. Proklepnete Irmu, celou fabriku, historii Dimira. Než na něco přijdu, musím se dostat do obrazu. Irma moc hovorná nebyla."

Za chvíli ve společnosti flašky už Helmut věděl, kde začít, a doplnil moje kusé informace. TT syndrom, mimochodem termín, z něhož se mu ježily chlupy na lýtkách, se objevil koncem zimy dole na jihu, zhruba v severním Linci. Inkubační doba trvala asi dva dny, počet postižených se tedy záhy vyšplhal po celém světě na sto šedesát milionů. Slušný průšvih. Nikdo naprosto netušil, co by ho mohlo způsobovat, ale většina pátračů (méně kvalitních, protože ti lepší už v té době stavěli miniaturní kolejiště) se shodovala v názoru, že modul je zasažen selektivním nezjistitelným virem nové generace. Skvělý způsob, jak poznat, že nevědí nic. Za chvíli jsem věděl totéž.

Od terminálu se ozval jeden z hackerů (z toho slova Helmut taky šílel): "Něco by tu bylo. Irma tajila, že má dceru."

Skočili jsme k mladíkovi a lačně se mu vpili do monitoru. Byl černý. Helmutův zaměstnanec pracoval přímo přes zásuvku. Oba jsme Irmu znali a byli jsme ze zprávy úplně pař.

"Kolik dáš?" pokračoval mládeneček, myslím, že Gek. "Tohle není práce pro ideál."

Převědli jsme na něj dvě stě marek. "Tak ať to stojí za to."

"Fajn," pravili oba hoši současně po chvíli usilovné práce. "Ta vaše Irma si nechala udělat dceru, jakmile na to měla," pokračoval už jen Čuk. "Hned v prvním roce Egotronics. Sperma neznámého dárce, tajná klinika, umělá děloha. Pak si asi uvědomila, že na takový koniny jako parchanti nemá čas, a strčila holku do soukromého sirotčince. Tady jsem ztratil stopu, ale pak jsem ji podle doktorských lejster pod novým falešným jménem našel v penzionátu s ostrahou. Asi pěkně lupen, po matince. Před týdnem zmizela."

"Proto za mnou Irma přišla. Zoufalá situace. Dcerku nejspíš unesli, aby na ni měli další páku. Zajímalo by mě, proti komu vlastně hrajeme."

"To ti nepovím," zareagoval druhý háker na moji řečnickou otázku. "Ale můžu vám vytáhnout fotku."

"Fotku? Myslel jsem, že je ta holka tajná."

"Je tajná. I ty fotky si nechala udělat tajně. U fotografa si vymyslela další falešný jméno. Ale nechal jsem srovnat rentgeny lebky ze zrušený nemocnice, co si nechala udělat kvůli zásuvce, s fotkama holek jejího věku za poslední tejdny. Teď si říká Ida von Beilitz a ty fotky jsou pět dnů starý. Ten pitomější fotograf to holt nevydržel a dal si je na síť jako reklamu. Unos to nebyl. Navíc zaměstnává nějakýho frajera, protože na to jméno má kompletní nové záznamy včetně rodného fajlu. Kdyby tam nepřibýly diplomy ze školních soutěží právě teď, když na ně čumím, ani bych si nevšimnul, že nejsou pět let starý."

Nevěděl jsem, jestli mi tyhle informace k něčemu budou, ale bylo jasné, že právě kvůli zmizení své dcery se Irma rozhodla jít za mnou. Byl jsem celou dobu mimo, a tudíž jsem o ní nemohl vědět.

"Pozor, někdo právě maže ty starý data. Bylo to o chlup, šéfe." Gek si protáhl prsty. "A Irma nikdy žádnou dceru neměla. Čistá práce."

"Kde je teď?"

"Netuším. Když má tak dobrýho žokeje, může tvrdit, že je kdekoli. Zrovna uvádí Rio. Chcete teda vidět ty fotky?"

Následujících pět minut jsme nedýchali.

Když jsem znovu našel řeč a polkl sliny, zmohl jsem se jen na jakési: "To snad není možný..."

"Není," potvrdil Čuk a Gek dodal: "Tu fotku musel někdo strašně zretušovat. Ale takovej génus na světě nežije..."

Z obluzení nás vytrhla sekretářka. "Abyste se neposrali. Je to evidentní mutant. Nějaký bohatý děcko s genetickou úpravou."

Jistě, Irma už na to tehdy měla. "Podívej se, kolik za to umělé oplodnění dala."

Čuk vyhodil údaje i na monitor, takže bylo krásně vidět, jak mizí. Než jsme našli příslušný záznam, byly pryč. "Tak. A Irma Weisskopfová si v žádném salónu nikdy žádného potomka neobjednala. Máme jenom fotku, tu jsem si včas

nahrál..." Helmut zaslíntal a sekretářka mu vlepila mateřský pohlakek, "...a kompletní vymyšlenou historii."

Zatímco se hoši bavili prohlížením fotografie, já prolétl patnáct let alternativní historie Idy von Beilitz. Stylizovala se opravdu zajímavě. Podle vlastních údajů byla vzorné dítě milujících rodičů. Tatínek se zabýval mírovým využitím atomu a maminka předsedala několika dobročinným spolkům. Malá Ida měla ráda pejsky a paní učitelku. Všechny školy vychodila se stabilně nezajímavými úspěchy, povinnou docházku ukončila rodinnou nadstavbou. Vysvědčení byla dokonale věrohodná a zoufale průměrná.

Stáhl jsem si fotku a poslal ji jako ocenění nadstandardních služeb Tyrannosaurovi. Za deset minut, které jsme ještě s Helmutem strávili přípitky na ženskou krásu, přišla odpověď. Dokonale zaheslovaná adresa.

Hackeři se pustili do díla, ale po několika neúspěšných pokusech se na monitoru objevila uhrančivě krásná tvář, jednoznačně syntetizovaná, a pravila: "Je mi líto, ale pokud neznáte heslo, jsou vám reklamní stránky uzavřeny. Musím vás upozornit, že další pokusy o proniknutí mohou způsobit vážné problémy vašim počítačům. Děkujeme za pochopení." Hackeři se tvářili, že je ze všeho nejvíc zajímá moucha na ventilační rouře.

Ozval se Helmut. "Hoši, tvrdili jste, že jsme úplně neprůstřelní."

"No, to jo, šéfe, ale když jsme si začali, tak nám to můžou vrátit."

"Vynikající. Stáhněte se."

Zavolal jsem Tyrannosaurovi. "Kolik chceš za heslo?"

"Vybral sis pěkný ksichtík. To, co hledáš, hlídá Grégr."

Zadali jsme heslo Grégr. Vstupní stránka se rozzářila a za doprovodu náladové hudby se proti rudému slunci majestátně vyloupala známá silueta chladicích věží.

"Tlemelín," poznamenal Helmut. "Nejdražší zábavní park na světě. Co ten s tím má společného?"

Hudba se ztišila a svůdný hlas zašeptal: "Vítejte na stránkách klubu Kryt. Vy jste úspěšný muž a víte, co chcete. Upozorňujeme vás na novou hvězdu našeho podniku. Jen pro naše hosty tančí..."

Helmut vykřikl: "Na ně! Redundantní zájmeno!" ale záhy zmlkl. Kdybychom si to tělo už čtvrt hodiny nepřehlíželi na fotce, položilo by nás to.

"Jedu do Tlemelína," prohlásil jsem rázně.

"Já taky."

"Já taky."

"Já taky."

"Nejedu sám. Buďte na příjmu a děkuji vám, pánové."

Egotronics úřední zákaz nijak zvlášť nepostihl. Začali s nahráváním umírajících a dokonce se syntézou fiktivních myslí. Kdo chtěl, mohl být chvíli Einsteinem nebo Descartem, i když umělé intelektu zřejmě zdaleka nedosahovaly kvalit původních. Dimir se prodával dál na černém trhu a policie ho musela mlčky tolerovat, protože její vyšetřovatelé ho sami používali. Černý trh beztak ovládali Egotronics a ti měli vždycky dost peněz, aby si koupili příslušná místa.

Já se snažil pomalu propít k smrti čím dál lacinějším chlastem ve společnosti čím dál lacinějších ženských. Za drobné výtržnosti mě policie zbavila méně důležitých občanských práv, jako práva na vládní stereovizi a připojení na síť. Odřízli mě od světa, protože na vlastní linku jsem neměl. Ve světě, kde se při dvacetivteřinovém zpoždění lokálky odvolává vedení drah, jsem žil v bezčasí, mimo noc a den, mimo měsíce a roky, a pomalu zpomaloval sám sebe v blažené neznalosti, již přináší zahálka. Nemoc vůle. Když nebylo na flašku, stačilo otevřít okno a nadýchat se periferního vzduchu. Existence plynula v řetězu halucinací, kocovin a žlučnickových záchvatů. Když po patnácti letech přišla Irma, vzkřísila mě jako Lazara. Ta ironie.

1.

Tlemelín rozestavěli před sto lety jako atomovou elektrárnu, ale dokončili jako zábavní park, protože to vyšlo levněji a rozhodně byly vyšší zisky. V chladicích věžích se pořádaly obří koncerty a párty, v reaktoru zřídili delfinárium. Kolem výškových staveb vedla horská dráha a z prvního bloku se spouštěl odvážný vodní tobogán.

Časem ale park pohltilo město a kolem vyrostly luxusní čtvrti, kde o hluk horské dráhy a techna v chladicích věžích nikdo nestál. Lunapark se proměnil v letovisko, kde si každý patřičně diskrétně přišel na své. Ceny odpovídaly.

Klub Kryt jsem hledal dost dlouho na to, abych se stačil porozhlédnout. Čtvrť byla tak bohatá, že tu gangy vedly válku dokonce o vybírání popelnic. Na okraji se uchytili nejružnější příživníci, drobní kriminálníci a počestní žebráci. Večerem se neslo úpění punkerů s rezavými zásuvkami a srdceryvné vytí porážených psů k večeři. Od vily k vile na sebe halekali bohatě vylepšení strážci a vrátní, kteří tu měli přes noc těžkou službu. Kryt byl nejspíš v objektu původní elektrárny.

Rázně jsem vykročil na nepříjemně přesvětlený pozemek. Za chvíli jsem už byl na hlavní kolonádě, plné lidí, úslužných strojků a v taktní vzdálenosti poletujících reklam. Z předchozích dotazů jsem už věděl, že Kryt nikde neinzervuje, odpovědního automatu jsem se tedy fikaně optal, kde bych našel Grégra.

"Je mi líto," odvětil levitující tácek, "osoba tohoto jména zde nepracuje."

Začal jsem tedy uvažovat. Pokud byl Kryt to, co jsem si myslel, tedy historický úkryt pro vedení podniku v případě havárie elektrárny, musel být umístěný tak, aby ředitelé přežili v epicentru výbuchu, zatímco v okruhu padesáti kilometrů všechno lehne popelem. Takže kilometr pod zemí.

Zavolal jsem Helmutovi. Z "Golfového klubu" asi neodcházel.

"Mohl bys mi zjistit něco o podzemí Tlemelína? Nejhlubší sklep s nejrychlejší přístupovou cestou."

"No jasně. Čuku, Geku!" štekkl Helmut a tišeji dodal: "Našels ji?"

"Ještě ne, až jak to dopadne u vás."

"Čuku, Geku!!! Pracujeme na tom."

"Zas tolik to nespěchá...", snažil jsem se ho uklidnit, ale Čuk a Gek byli rychlejší a napjatější, než jsem čekal.

"Máme ho. Když se ještě stavěla elektrárna, dělali šest set metrů pod zemí kryt proti radiaci. Ale případné vedení tam chtělo mít bazén, pak kino, čtyři tenisové dvorce, a stavba se díky tomu tak dlouho prodražovala, až ji zarazili a postavili zábavní park."

"Jak se do toho krytu dostanu?"

"Koncem dvacátého století tam vedl za tajnými dveřmi výtah z velína a ze zasedačky. Novější informace neexistují."

"Díky, máš to u mě."

"A nezapomeň ji sem dotáhnout."

"Bez obav."

Vydal jsem se naplánovaný velín elektrárny, dnes noblesní kužárnu mutovaného konopí. Pokud tu ten tajný výtah ještě je, určitě ho hlídá někdo odsud. Zašel jsem k baru a vybalil na výčepního (tady to byl spíš nACPávač a ubalovač) známé heslo.

"Tak Grégr? Ne, to je heslo jenom na síť."

Dým mě štípal v nose, ale statečně jsem dýchal dál. Začínaly mi také rudnout oči. "A jaké heslo platí tady, smím-li se ptát?"

Barman se nepřírozeně zasmál a poplácal si hřbetem dlaně zespoda o bradu. Prsty druhé ruky zabubnoval o pult a zkřížil ukazovák s prostředníkem. Nakonec zakoulel očima a strčil si palce do uší. Pochopil jsem, vložil za těch deset hodin už značně ojetou kartu do čtečky a převedl na podnik tisíc marek.

"Račte mě následovat, milostpane. To víte, krize."

Za barem byla plenta a za ní výtah. Prosté. Před výtahem stály dvě gorily, ale navzájem jsme si nevěnovali pozornost. Vstoupil jsem do kabiny, dveře neslyšně zajely a žaludek se zhoupł volným pádem. O třicet vteřin později se ozval tlumený zvonek, přetížení odeznělo a dveře se opět samy otevřely. Do očí mi blikl neónový nápis KRYT a neumělý obrázek prostřeleného srdce. Proboha. Vulgární pajzl se vstupným tisíc marek.

Vešel jsem do sálu s dokonale recyklovaným vzduchem, těžkým vůní drahých parfémů a syntetických feromonů. Kouř z cigaret nějakou záhadou okamžitě mizel. Podprahová chemie na mě křičela: Pij! Jez! Hul! Užij si, jak chceš! Potřebuješ to!

Dal jsem si říct. Zašel jsem k dlouhému naleštěnému baru a objednal si panáka s fůrou sody. Decentní osvětlení dosahovalo tak ke dvěma sousedním stoličkám, na nichž se vzápětí objevily dvě exkluzivní děvky. Co

nejzdvořileji jsem je poslal pryč, byť byly v ceně vstupného. Chtěl jsem se porozhlédnout.

Podnik byl po strop (ztracený kdesi v nedohlednutelné výšce) nacpaný kýčem. Vulgární starožitnosti z devatenáctého a dvacátého století se nechutně tloukly s výškrabem současného midcultu. Nezdálo se, že by to někomu vadilo. Kam až jsem ve sporém osvětlení dohlédl, seděli dobře udržovaní muži s dobře předělanými ženami. Podle pohodové atmosféry bylo jasné, že ženy nepatří k mužům, ale k podniku, protože měly bez výjimky dobrou náladu a přítulné móresy. V dálce jsem pod oblakem modrého světla vytušil pódium, vzal jsem tedy sklenici a rozvážně se k němu vydal.

Na přední rampě se nakrcovalo několik nelegálně mladých žen, zřejmě sboristek. Bylo zjevné, že kdekoli jinde by každá z nich byla hvězdou večera. Tady se ale na hvězdu teprve čekalo. Usadil jsem se tedy do křesla v jedné z předních kójí a vyčkával. Sám jsem nevěděl, co si od ní slibuji. Musel jsem si přiznat, že jsem na ni zvědav spíš jako na hvězdu večera než jako na dceru své zaměstnavatelky a jedinou dostupnou stopu.

Z uctivé vzdálenosti na mě s okouzlujícím úsměvem promluvila jedna ze zdejších slečen.

"Tam u stolku," ukázala do sálu, "sedí pan Smith. Objednal si pět dívek a nechává se ptát, zda byste mu nechtěl nahoře dělat společnost. Po vás samozřejmě nic vyžadovat nebude, jen mu vyhovuje, když není sám s dívkami. Všechno je samozřejmě zapláceno." Slečna přidala ještě jeden okouzlující úsměv. Feromony mi už začínaly zabírat, ale ovládl jsem se. Vůle zřejmě závisí na velikosti konta.

"Vyřídte panu Smithovi, že jsem jeho nabídkou poctěn, ale mám vlastní plány. Jindy se možná rád připojím."

Cítil jsem se nejistý z cizího prostředí. Nevěděl jsem, jak to tady chodí a co si vlastně mohu dovolit. Zatím jsem, doufám, nic nezkazil. Bylo to tu tak drahé, že si tu člověk mohl dělat snad úplně všechno.

Sboristky efektně vyklidily pódium i molo, bodový reflektor zachytil mohutného černého konferenciéra a hudba se vytratila do tichnoucího šumu ze sálu.

"Dámy a pánové," zaburácel hotentot zvučnou češtinou bez přízvuku, "mám čest vám představit první hvězdu večera, slečnu Idu von Beilitz." Ozval se vlažný jásot.

Zaznělo prvních pár taktů nepokrytě syntetizované hudby v čtvrttónové škále a na pódiu se z nicoty tmy zvolna vynořila tanečnice. Předehra zřejmě dávala publiku čas si ji prohlédnout sošnou a nehybnou, plynula tedy klidně, ač dramaticky. Svého času se snažili všichni využít co nejlépe. Ida byla drobná, štíhlá, řeklo by se křehká. Pochopil jsem proč. Na spánku jí totiž scházela zásuvka, kterou dostával povinně každý ve věku čtrnácti let. Tajila tedy své skutečné stáří. Efekt zabíral.

Pohledy publika nenasytně klouzaly téměř neviditelným světlem krátkovlnných reflektorů po bílé kůži zákeřného sukuba. V očích jí plály nevypočitatelné divoké ohníčky fluorescenčních kontaktních čoček. Ač stylizace pódia i podzemní prostor napomáhaly podsvětlnímu dojmu, spíš než dábla připomínala zlomyslného skřeta v podobě neposlušného andílka z maškarního plesu.

Hudba začala zrychlovat a s ní začala Ida rychleji dýchat. Nevědomky ji následovali i všichni pohlízející. Nikdo nedokázal odtrhnout zrak od horečně pracujících útlé hrudi a malých, ale nepřehlédnutelných prsou. Kromě diamantových cvočků v bradavkách na sobě měla jen tenký náramek na levém zápěstí. Zrychleným dechem už měli všichni nadoraz překysličenou krev (v sále se zřejmě ve prospěch kyslíku a feromonů změnilo i složení vzduchu) a atmosféra zhoustla k výbuchu. Program byl přesně načasovaný. Hudba dospěla do nesrozumitelného burácivého finále, vzplála všechna světla a Idin třas přešel v zoufale žádoucí kombinace svíjení a akrobatických figur. Slabší náturey skočily po svých partnerkách u stolků. Já si rychle poručil dvojité gin, ač mě jazyk neposlouchal. Začal tanec.

Popisem tance nebudu čtenáře zatěžovat, ať si našetří a jde se podívat do Tlemelína na nějakou novou hvězdu sám. Kdyby šéfová labutí od Čajkovského vypadala jako průnik snů padesáti generací opileckých estétů a v půli baletu ji kousla tarantule, tančila by možná podobně. Slabší náturey se už odtrhly od svých hostitelek a nevládnouce těly jen fascinovaně zíraly. Panák mě trochu vzpružil, takže mi došlo, co musím udělat. Čekat do konce by byla sebevražda, protože o Idu vypukne rvačka na nože a rozbité sklenice. Vstal jsem tedy (šlo

to těžko) a vypravil se k baru.

"Chci Idu von Beilitz," prohlásil jsem nekompromisně.

"Pán má štěstí, slečna ještě není zadána. Deset tisíc marek." Kryt musel dobře prosperovat. Vyklopil jsem žádanou částku, poručil si dalšího panáka a snažil se myslet na něco jiného. Třeba jak by se tvářila Irma, kdyby věděla, za co utrácím její peníze. Představa mě docela pobavila a splnila svůj účel. Když pro mne přišel sluha, aby mě odvedl do salonku, málem jsem nevěděl, co chce. Ale rychle jsem si vzpomněl.

2.

Nebudu se tu rozepisovat o všem, co se dá s Idou von Beilitz užít za půl noci v úžasně nevkusném orientálním budoáru. Časně ráno jsem však už v malé kavárně na kraji Tlemelína. Sedím tu u kafe, vyplavuji z krve alkohol, hormony, feromony a několikery komplexní drogy, tukám do kapesního terminálu a snažím se uspořádat myšlenky. Značně vyždímaná karta mi stačí tak na cestu domů.

Zjistil jsem zajímavou věc. Firemní karty Východoslovenských železáren byly sice anonymní, protože neměly čísla a tajily tak totožnost svoji i svého majitele. Každá čtečka ale poznala, kdo kartu vydal, kdy a v jaké původní hodnotě. Bylo to nutné, protože firemní karty byly měnou samy o sobě a často mohly mít úplně jinou než nominální hodnotu, v závislosti na aktuálním kursu akcií dotyčné firmy. Nebyly totiž kryté Evropskou centrální bankou, ale přímo výrobcem. Marka Východoslovenských železáren teď byla jen devadesát devět celých osm marky evropské, většina lidí ji ale stále počítala jedna k jedné. Ač jsem tedy nemohl vystopovat konkrétní kartu ani konkrétního člověka, nebylo těžké s určitou statistickou chybou vypátrat většinu karet konkrétní emise.

A tumáš čerte kropáč! Moje karta patřila k emisi, jejíž ztrátu z mincovny nahlásily železářny začátkem jara, přesně dvacátého března. Hned podaly podnět k stíhání neznámého pachatele a dokonce poslaly něco peněz státní policii (policejní síť byla jako vždy strašně zaneřáděná, ale snadno přístupná), ale jejich vlastní bezpečnost byla v pátrání velice laxní. Starý trik. Železářny ukradly karty samy sobě, aby jimi mohly platit za nezúčtovatelné, tedy zřejmě nelegální výdaje. Teď se podržte. Ukradené karty se poprvé objevily právě v Tlemelíně posledního března. Bylo to v klubu Kryt. Co si za ně tajemní cizinci koupili, mi zůstalo skryto, ale zato mě to vrátilo na první stopu k Idě von Beilitz. Buď byla s železárenskými kartami nějak spojená, nebo pátrala po tom, co já. Škoda, že se nemůžeme spojit. Na práci by mi asi moc času ani energie nezbylo.

Další stopa. TT syndrom se objevil právě tady v okolí. Stejně jako karty. A původní laboratoře Gestaltwerke. A Ida von Beilitz se tu narodila. Co mají všichni společného? Hm? Hmmm?

Dostal jsem nápad. Neřešil sice můj případ, ale mohl by. Okamžitě jsem se okřikl. Všechno se ve mně vzpíralo. Chvilí jsem si připadal jako génius a chvilí jako upír. Ale jinak to nešlo.

Vyšel jsem ven do rozbřesku a cíleně zabloudil do jedné z nejhorších ulic, jak jsem si ji pamatoval z večera. Gangy vybíračů popelnic obcházely poslední rundu před směnou robotických popelářů. U staré autobaterie lačně hltal proud rezavějící kyberpunker. Kdysi si nechal odstranit žaludek a střeva, aby měl víc místa na implantáty, a teď si nechával zvláštní tkáň vyrábět ATP v buňkách přímo proudem. Ale když nemá elektriku, má hlad. Zamířil jsem k němu.

Malátně se zvedl, vytáhl zpod stříbrného křiváku zboží a s nadějí ke mně vzhlédl. Ruce měl plné Dimirů.

S přemáháním jsem si ty krabičky prohlédl. Malé, černé, aerodynamické, téměř elegantní. Smrt. Pro mne smrt a pro miliony dalších TT syndrom.

"Kolik?"

"Deset marek."

"Přeháníš. Nemá už žádnou cenu."

"V Americe stojí tisíc," namítl somrák.

"V Americe není TT syndrom."

"Tyhle nejsou nakažené."

Už mě to přestávalo bavit. "Beru." Kouzelnickým trikem jsem ze vzduchu vyčaroval kartu. Sklouzla mi po prstě a spadla na zem. Punker byl zřejmě v

oboru nováčků. Tenhle trik neznal. Když se sehnul, dostal kolenem zvedák na nos a pak špičkou do břicha. Sebral jsem kartu i moduly. Hajzl. S duší se nekupčí.

Zalezl jsem do černého kouta a zasunul si modul do spánku. Na chvíličku se mi zatmělo před očima. Když svět zas zapadl na své místo, byl jsem o patnáct let mladší. Kocovina zmizela, hlava šlapala jako o závod a příčiny zapadaly do následků jako stavebnice. Svět byl tak jasný a organizovaný, ve vší složitosti byla logika. Ty karty si Východoslovenské železárny nechaly ukrást, protože se chystaly na větší věc. Někomu platily, zřejmě za virus do Dimirů. Ale virus v nich nikdo nenašel. Tvůrci viru, nikdo jiný to být nemohl, zaplatili v Krytu a vzápětí se ze severního Lince začal šířit TT syndrom. Rozšířili ho v Krytu. Proč? Kdo tam má Dimira? Vždyť byl ten svět tak pěkný. Všechno do sebe zapadalo, jako stavebnice, jako vláčky, hezky koleje, šraňky, jízdní řád, sem lepidlo, tady zídka, svážný pahrbek, harfa, hradlo, návěst, semafor, ten svět tak krásně fungoval, hned si je doma postavím, udělám nádraží na čtyři koleje, mezi první a druhou perón s podchodem, budova ve stylu Františka Josefa, výdejna jízdenek, úschovna zavazadel, decimálka, placatá čepice...

Vyrval jsem modul z hlavy. Ten syndrom postupoval rychle. Ale v Americe ještě není. Jak to? Po informačních sítích by se tam dostal okamžitě. Musí se šířit jinak. Jste úspěšný muž a víte, co chcete... Nöbl bordel. Kdo tam zajde, má dost peněz, aut, ženských... Jste úspěšný muž... Retrovirus!

Světě, ještě se mnou počítej! TT syndrom nezpůsobuje počítačový virus, ale lidský retrovirus! Změní imunitu a vyvolá alergii na modul Dimir! Rozšířil se z bordelu, kam ho zavlekli agenti Východoslovenských železáren. Zřejmě se šíří i jinak, ale ne na sto procent, jinak by to nedělali tak složitě. Virus se nešířil po modulech, ale po lidech! Ještě včera jsem ho neměl, uvědomil jsem si záhy, když jsem si vzpomněl na sdílenou flašku s Helmutem a noc v Krytu. No co, není čeho litovat. Snad nemoc tolik nepokročila. Už mi to pálí i bez modulu!

Kdo mohl takový virus vyvinout? Toť otázka. Vyrobit retrovirus s natolik selektivním účinkem, že si ho nikdo jinak nevšimne, to chce profesionála. Upřímně řečeno, podle dostupných informací to nikdo na světě nedokázal. Zpátky v kavárně jsem proběhl všechny databáze, ale nic nenaznačovalo, že by někdo něco takového zvládl. A proč by to dělal? Za peníze? Za co jiného, pomsta je přežitek... Ne! Irma za dceru nikdy nezaplatila. A Idě se musel věnovat hodně schopný genetik. Ten, kdo se pak obrátil proti její matce. Zbývalo ho už jen najít. Zkusil jsem zavolat Helmuta, ale měl v provozu jen pancéřovou teroristickou linku. Na osobní adrese, na níž jsem ho našel včera, odpovídal záznamník a tvrdošíjně odmítal pána vzbudit. Zavolał jsem servírku.

"Podívejte, mám na kartě posledních deset marek. Budou vaše, když mě na chvíli pustíte na vaše stránky."

"Poslužte si, ale nic tam nepředělávejte." Přidala sladký úsměv. Byl jsem jí vděčný.

Skočil jsem k jejich terminálu a na minutu dopsal k reklamní stránce "Dorty na obědnávku - Oslavy Vašich narozenin." Čekal jsem. Za deset vteřin se nápis sám smazal a objevilo se varování síťových puristů. V té chvíli jsem je zaháčkoval. Hlavní počítač golfového klubu spustil poplach a za pár minut se objevil i Helmutův záznamník. Věděl jsem, že je to jen maska.

"Nazdar Helmute, tady Vladimír."

"Ty pitomče, to jsem si mohl myslet. Co se děje?"

"Vytáhni z postele Čuka a Geka."

"To půjde těžko. Podle toho kraválu měli divokou noc."

"Nevadí, já taky. Musíte mi najít toho doktora, co kdysi dělal Idu von Beilitz. Hned. Časem zaplatím."

Helmutův záznamník protáhl hubu, vyplázl jazyk a odpojil se. Zbývalo jen čekat.

Dopil jsem kafe, vypoťácel se na stanici podzemky a pak se se dvěma přestupy vydal domů. Translatéry ve vagónech umožňovaly satelitní spojení i pod zemí. Vytáhl jsem tedy terminál, ale nikdo se nehlásil. Teprve když jsem byl už dvě hodiny doma a krvavě rudé smogové slunce stálo vysoko nad obzorem, ozval se Helmut.

"Dalo nám to zabrat. Ale máme ho. Snad je to on." Na displej vyplula krátká elegantní adresa.

Vytukal jsem ji.

Na druhém konci se objevila tvář muže v nejlepších letech. Nebyla to maska ani

záznamník. Byl to pan Smith z Krytu. Zřejmě včera rozšiřoval další viry. Gruppensex je ideální prostředí. Já měl samozřejmě masku, hlas jsem si dovolil nezkonit.

"Dobré dopoledne," řekl jsem slušně, "rád bych si s vámi promluvil o TT syndromu."

Genetik zachoval kamennou tvář. "A co byste rád?"

"V první řadě si chci ověřit několik faktů. Vypustil jste retrovirus, abyste se pomstil Irmě Weisskopf?"

"Pomsta je přežitek, ale dá se to připustit."

"Ale zaplatily vám VSŽ."

"Ano. Vidím, že máte dobré informace."

"Jste velice klidný," podivil jsem se. "To se nebojíte odhalení?"

Vědec na druhém konci se zřejmě nebál. "Ne, právě odjíždím."

"A co Ida von Beilitz?"

"Neznám."

"Dcera Irmu."

"Povedla se, že? Hledala mne, ale nebyla tak úspěšná jako vy, pane..."

"Povedla. Existuje protilék?"

"Ne. Ani proti viru, ani proti ní. Ale říkal jste, že ověřit fakta si chcete v první řadě. Co v té druhé?"

"V té vám chci poděkovat. Jsem rád, že jste dostal Irmu Weisskopfovou."

"Rádo se stalo," poprvé se usmál bezejmenný Smith. "Mohu se vás taky na něco zeptat? Jak jste mě našel? Copak jste imunní proti TT syndromu?"

Ted jsem se mohl zazubit já. "Nejsem. Přišel jsem na vás bez modulu."

Můj protihráč zalapal po dechu. "Ale to musíte být..."

"Správně. Modul osobně. Děkuji za příjemný rozhovor."

"Moment! Měl bych vám ještě něco říci. Ta vaše Ida není jen dcerou Irmu. Taky vaší."

"Cože?" Zhrozil jsem se plnou vahou svých staromódních názorů.

"Z jedné stosedmnáctiny. Irma si ji dala udělat ze svého vajíčka a spermií sedmdesáti různých dárců. Tehdy vás už znala, nechala vám tedy bez vašeho vědomí odebrat semeno."

"Jak?"

"Údajně to zvládla vaše sekretářka."

"Ta bestie."

"Zárodek jsme samozřejmě upravili a vylepšili, ale přesto má stosedmnáctinu vašeho genomu."

"Pěkně děkuju. To není zas tak strašné."

"Tedy nashledanou. A pozdravujte Irmu. Najala si vás ona, ne?"

"Ano. Nashledanou."

Stosedmnáctina fakt není tak hrozná. Ale od Irmu má půlku. Potěš Pánbůh.

Zavolal jsem Irmě. "Mám ho."

"Pane Dimire! Kdo to byl?"

"Kdysi jste nezaplatila jednomu genetikovi za jistou delikátní operaci. Pozdravuje vás."

Irma mlčela. Až po chvíli chytila dech a zasyčela: "Kdo mu platil?"

"Východoslovenské železářny. A když jsme to nakousli, kde jste vzala tu kartu, co jsem ji už stačil utratit?"

"Měl ji u sebe jeden účetní, kterého jsme museli odstranit. To znamená, že železářny proti mně šly na více frontách..."

"To už je vaše věc. Já svůj úkol splnil, chci sto padesát tisíc na konto. Pokud chcete důkazy, mám tady nahrané přiznání pana doktora."

"Nechci ten ksicht ani vidět. Peníze dojdou za deset minut."

"Výborně. A sbohem, Irmo, už se asi neuvidíme. Mimochodem, máte okouzlující dceru."

"Ty prasáku, až tě dostanu..."

"Napřed dostanu peníze, pak se budeme bavit. Sbohem, Irmo."

"Kde je? Prosím, kde je má dcera?" Irma otočila na kramfleku. Chvíli jí to trvalo.

Jakmile přišly peníze, slitoval jsem se. "Tlemelín, klub Kryt. Heslo Grégr." Irma z klubové reklamy nebude zrovna dvakrát nadšená.

"Sbohem."

Nakoupil jsem kartón dobrého pití, natáhl se na gauč, pustil televizi a otevřel první flašku. Za marku mi pikolík z baru o čtyřicet pater níž nosil kyblíky ledu.

"...Brothers se drží na prvním místě už třicet hodin..."

"...gotronics povážlivě klesají, burzovní analytici nepředpok..."

"...světová ekonomika se pomalu zotavuje z pravidelné čtrnáctidenní kri..."

"...máme doma Godzillůůů, dělá..."

Počítal jsem, jak dlouho vydržím s výplatou. Když se omezím na tříletou whisky, obědy v kantýně a večere u Číňana, možná tři roky. Krásná perspektiva. A pak... žádné moduly už nebudou, mohl bych se vrátit k praxi, hlídat manželky, šmírovat milenky, hledat psy, zachraňovat svět... Asi by mě to už nebavilo. Nepotřebuju to. Člověku stačí málo peněz, když moc neutrácí, já mám skromné potřeby.

K večeru se ozvalo zaklepání na dveře. Razantní, břitké, rytmické.

"Dále."

V záplatovaných pytlových kalhotách, vysokých botách a rozepnuté kožené bundě vešla Ida von Beilitz. "Měl bys přestat pít, nebo to dopadne jako včera v noci."

"Ido..."

"No co, nediv se. Zaplatil sis a nevybral. Volala mi matka. Nevím, jak mě našla, ale to je jedno. V poledne udělaly železárny závěrečnej zátah. Chtěla mi poslat nějaký prachy, ale už to nestihla. Tak jsem se povrtala v jejích účtech a zjistila, že v poslední době nejvíc peněz poslala tobě. Našla jsem si fotku a ejhle, tohohle staříka znám. Identifikoval tě Tyrannosaurus sex, co mi občas pomáhal na síti. A asi i tobě. Tak mi přišlo nejrozumnější se k tobě nastěhovat."

"A co Krypt?"

"Děsná pruda. Šla jsem tam jenom proto, abych přišla na ten syndrom. Ale tys to už vymyslel, tak co bych tam tajtrlikovala. Jak jsi na to vlastně přišel?"

"Mám tady."

"No, aspoň někde. Hele, najdeme si něco většího, v tyhle špeluňce nebudu vegetovat. Co takhle Petřín? Matka tam měla pěknou vilu, údajně po nějakým pitomci. Ale teď, když zdrhla na Měsíc, má tam nějakou sektu nebo co, zástěrková organizace... Jsem teďka vlastně upínej sirotek."

Rozhodně jsem neměl náladu se k ní hlásit jako dlouho ztracený tatínek.

"Podívej, Ido, myslím, že jsem ještě docela strízlivý."

"No tak jo. Uvidíme, kde všude máš..."

Volné oblečení z ní sklouzlo v následujícím okamžiku, jen boty a dva mosazné hřebíčky zůstaly na svých místech.

Nebudu se tu rozepisovat o všem, co se dá...

ilustroval Jan Štěpánek